

18152

Եւր Դերգուհ

891.99

4-68

1912

234

ՃԵՐՈՒՆ ՎԻՐԱՅԵԱՆ.

ԷՇԻ ԴԵՐԶԱԿ

ՎՕԴ. ՄԵԿ ԱՐԱՐՈՒԱԾՈՎ.

2003

ԵՐԵՎԱՆ

ՅՍԵՔ Արշակ Յակոբեան և որդիք
1912 թ.

891.99
4-68

891.99

4-68

սր

ՃԵՐՈՒՆ ՎԻՐԱՅԵԱՆ.

Ստանիսլավ Գրիգորյան

ԷՇԻ ԴԵՐԶԱԿ

891.99
80-2

1001
3975

ՎՕԴ. ՄԵԿ ԱՐԱՐՈՒԱԾՈՎ.

ՆՐԱՐԱՆ

Տպարան „ԼՈՅՍ“ Արշակ Յակոբյան և որդիք
1912 թ.

4132

ՆԻԷՐ ԻՐ ԸՆԿԵՐ

Կ. ՂՈՒԿԱՍԵԱՆԻՆ

Հեղինակից

ԳՈՐԾՈՂ ԱՆՁԻՆՔ

ԱՔՐՀԱՄ — փալանդուզ՝ 60 տարեկան:

ՍՈՒՐԷՆ — համալսարանաւարտ՝ 26 տար:

ԱՐՏԱԿ — նոյնպէս՝ 25 տար:

ՄԻՔԱՅԷԼ — այգեպան՝ 48 տար:

ՕՀԱՆ — 62 տար:

ՍԻՄՕՆ — 55 տար.

ԿԱՐԱՊԵՏ — 49 տար:

Արրհամի խանութի հարկանները

ԽԱՉԱՏՈՒՐ — գործակատար՝ 32 տար:

ՎԱՐԴԱՆ — նոյնպէս՝ 20 տար:

ԳՐԻԳՈՐ — քաղաքապահ՝ 40 տար:

ՅԱԿՈՎԲ — հին ուսուցիչ՝ 59 տար:

Տեսարանը անրկայացնում է մեկ փողոց եւ մեկ խանութ. խանութի մեջ կան ժողովուրդներ. խիստ խանութի կողքերիս դուռ եւ փալաններ:

Տ Ե Ս Ի Լ 1

ԱՔՐՀԱՄ ՅԵՏՈՅ ՍՈՒՐԷՆ ԵՒ ԱՐՏԱԿ.

ԱՔՐՀԱՄ. (Վարագոյրը բարձրանալիս Արրհամը նստած ձանութի առաջ և մէկ փալան առաջին կարում է. (պաուզա):

ՍՈՒՐԷՆ ԵՒ ԱՐՏԱԿ. (Գալիս են փողոցի աջ կողմից և Արրհամի առաջ կանգնում):

ՍՈՒՐԷՆ. — Բարե վարպետ:

ԱՔՐՀԱՄ. (Գլուխը վերեւ բարձրացնելով) Աստուծո՛ւ հազար բարին:

ՍՈՒՐԷՆ. — Այդ ի՞նչ ես անում վարպետ

ԱՔՐՀԱՄ. — Փալան եմ կարում որդի:

ԱՐՏԱԿ. (Բարձր) ին՞չ:

ԱՔՐՀԱՄ. — Փալան եմ կարում, փալան.

ԱՐՏԱԿ. — Փալան ի՞նչ է:

ԱՔՐՀԱՄ. — Փալան էլի. փալան չես գիտում ինչ ա. էն որ դնում են էշի վրայ, վրէն բան բարձում, աէրն էլ նստումա ու էթում.

ՍՈՒՐԷՆ. — Վարպետ դու հայ ես.

ԱՔՐՀԱՄ. — Բա հօ թուրք չեմ.

ՍՈՒՐԵՆ. — Ձէ, ինչո՞ւ ես նեղանում:

ԱՅՐԶԱՄ. — Չնեղանամ բա ի՞նչ անեմ. քու տունը չքանդուի, ախր ընէնց բան ես ասում:

ԱՐՏԱԿ. — Առաջ խօմ թուրք չե՞ս եղել.

ԱՅՐԶԱՄ. — Ձէ ա՛յ աղբէր ես թուրք չեմ:

ԱՐՏԱԿ. — է ուրեմն հայ ես:

ԱՅՐԶԱՄ. — Հա՛. Աստուած, երկինք. դետինք վկայ, որ ես հայ եմ:

ԱՐՏԱԿ. — Խօմ պարսկաստանի հայերից չես.

ԱՅՐԶԱՄ. — Ձէ. Աստուած վկայ. ես իսկապէս հայ եմ:

(Պառլա) — Ամօթ չլի հարցնելը. խի՞ էք հարցնում:

ՍՈՒՐԵՆ. — Հէնց էնպէս:

ԱՅՐԶԱՄ. — Էլի հէնց. խի՞ պաի հարցնէք խէր ըլի:

ԱՐՏԱԿ. — Ասումես հայ ես չէ:

ԱՅՐԶԱՄ. — Հա՛, Աստուած վկայ. տունս քանդուի, էրեխէքս կտորուեն, թէ սուտեմ ասում:

ԱՐՏԱԿ. — Իսկ ինչո՞ւ ես թուրքերէն խօսում:

ԱՅՐԶԱՄ. — Աղբէր էս ես, էդ էլ դուք. ես եք եմ թուրքերէն խօսել:

ԱՐՏԱԿ. Իսկ էն ժամանակ ինչո՞ւ խօսեցիր:

ԱՅՐԶԱՄ. (Բարկացած) Աղբէր ես եք եմ թուրքերէն խօսել. Տէր Աստուած. աղբէր դուք խաթմ

էք. թէ տեղնստեղ նհախ շառէք աղբէր քաշուէք, գնացէք, ձեր դործին է՛ Տէր Աստուած:

ՍՈՒՐԵՆ. — Սպասիր վարպետ. մի նեղանար, խօսում ենք:

ԱՅՐԶԱՄ. — Աղբէր խօսէք. համա ես եք եմ թուրքերէն խօսել:

ԱՐՏԱԿ. — Ուրեմն չես խօսել չէ:

ԱՅՐԶԱՄ. — Աղբէր ախր ես եք եմ թուրքերէն խօսել:

ԱՐՏԱԿ. — Մենք եկանք քեզ ի՞նչ ասեցինք:

ԱՅՐԶԱՄ. — Դուք էկաք, ինձ ասեցիք, թէ էդ ի՞նչ ես անում. ես էլ ասեցի էջի փալան եմ կարում. էլ ըտեղ թուրքերէն բան կա՞յ:

ԱՐՏԱԿ. — Իսկ փալան ի՞նչ բառ է:

ԱՅՐԶԱՄ. — Ոնց թէ ինչ բառ է. (Գոռալով) աղբէր հօ դուք խաթա չելա՞ք իմ գլխին:

ՍՈՒՐԵՆ. — Ձէ վարպետ մի նեղանար խօսում ենք:

ԱՅՐԶԱՄ. — Աղբէր բալքի դուք կարագ ու մեղր էք կերել որ խօսում էք. գնացէք, ես գլուխ չունեմ խօսելու. մէկ էլ, որ հիմի ձեզ հետ խօսում եմ, բան չեմ կարում անել:

ՍՈՒՐԵՆ. — Կարիր էլի. խօմ քո ձեռը չենք բռնում. չե՞ս կարող մեզ հետ էլ խօսել:

ԱՅՐԶԱՄ. — Աղբէր դէ ինչ էք ասում. շուտ ասէք ու գնացէք:

ՍՈՒՐԷՆ.—Ձէ մի նեղանար որ ասուումես, հայ
ես մենք էլ հայ ենք. եկել ենք խօսելու թէ չէ ին-
չո՞ւ ես նեղանում:

ԱՅՐԶԱՄ.—Աղբէր դէ որ էկել էք. աչքիւ
վրայ էք էկել. դէ նստէք, խօսացէք:

ԱՐՏԱԿ.—Ո՞րտեղ նստենք վարպետ.

ԱՅՐԶԱՄ.—Էս փալանների վրայ:

ՍՈՒՐԷՆ.—Ձէ ոչինչ կանգնած էլ լաւ է:

ԱՅՐԶԱՄ.—Դէ որ կանգնած էլ լաւ ա, դէ հմի
ի՞նչ էք ասում:

ԱՐՏԱԿ.—Ասեցիր էշի փալան եմ կարում չէ:

ԱՅՐԶԱՄ.—Հա:

ԱՐՏԱԿ.—Ապա ինչո՞ւ չես հայերէն խօսում:

ԱՅՐԶԱՄ.—Աղբէր խի՞ չեմ հայերէն խօսում:

Էշը էշ է: փալանն էլ փալանա էլի:

ԱՐՏԱԿ.—Փալան հայերէն բառ չէ, որ աս-
ում ես:

ԱՅՐԶԱՄ.—Ոնց հայերէն բառ չէ. էնա փա-
լան է, ես էլ փալանդուզ եմ էլ լաւ ինչ կայ:

ԱՐՏԱԿ.—Ձէ, դու փալանդուզ չես:

ԱՅՐԶԱՄ.—Ձէ, այ աղբէր ես փալանդուզ եմ:
Աստուած վկայ. ես ուրիշ գործ չունեմ:

ԱՐՏԱԿ.—Ես էլ գիտեմ որ այդ գործին ես,
բայց «փալանդուզ» չեն ասիլ:

ԱՅՐԶԱՄ.—Ոնց թէ, էդ գործին ես, համա
փալանդուզ չես. աղբէր ինձ ծեռ էք առել:

ՍՈՒՐԷՆ.—Ձէ վարպետ մի նեղանար, մենք
ասում ենք էդ գործին ես, բայց փալանդուզ չես:

ԱՅՐԶԱՄ.—Ոնց, բա ի՞նչ եմ, էշի գլուխ:

ՍՈՒՐԷՆ.—Այսինքն հայերէն այդպէս չեն
ասում փալանդուզին:

ԱՅՐԶԱՄ.—Բա ո՞նց են ասում, էնա փալան
եմ կարում, փալանդուզ կասեն էլի:

ՍՈՒՐԷՆ.—Բայց հայերն այդպէս չեն ասում:

ԱՅՐԶԱՄ.—Բա ո՞նց են ասում:

ՍՈՒՐԷՆ.—Հայերը:

ԱՅՐԶԱՄ.—Հա:

ՍՈՒՐԷՆ.—Հայերը քեզ կասեն՝ էշին դերձակ:

ԱՅՐԶԱՄ.—Էշի դերձակ:

ՍՈՒՐԷՆ.—Այո:

ԱՅՐԶԱՄ.—Բայց ախար ես դերձակ չեմ,
փալանդուզ եմ:

ՍՈՒՐԷՆ.—Դէ հէնց այդ «փալանդուզը», որ
դուք ասում էք, կնշանակի էշի դերձակ:

ԱՅՐԶԱՄ.—Ախր ձիու փալան էլ եմ կարում:

ՍՈՒՐԷՆ.—Ոչինչ, ձիու դերձակ էլ ասայ:

ԱՅՐԶԱՄ.—Տէր Աստուած, ախր ես դերձակ
չեմ, փալանդուզ եմ:

ՍՈՒՐԷՆ.—Դէ ես էլ ասում եմ, որ էդ «փա-
լանդուզ» կնշանակի էշի դերձակ, որ առաջ ասեցի.
հասկանում ես այդ «փալանդուզ» բառը թուրքե-
րէն բառ է. հայերը կասեն՝ էշի դերձակ:

ԱՅՐԶԱՄ.—Ախր ձիու փալան էլ եմ կարում:

ԱՐՏԱԿ.—Ձիունն ես շատ կարում, թէ էշինը:

ԱՅՐԶԱՄ. — Էշինք:

ԱՐՏԱԿ. — Ուրեմն էշի դերձակ կասեն:

ԱՅՐԶԱՄ. — Աղբէր ես չեմ հասկանում. Աստուած խէրն անի, էս քշերուայ երազս պտի կատարուի:

ԱՐՏԱԿ. — Վարպետ դու շուտ ես յուսահատուում: Երեսիր ես մեր այստեղ գալու պատճառը պատմեմ. մենք երկուսս էլ հայ զաւակներ ենք. մենք աւարտել ենք բարձր դպրոցներ, այժմ մենք նկատում ենք, որ մեր հայ ազգը դործ է ածում օտարաւորների զանազան բառեր. այժմ մենք ցանկանում ենք, որ դա մեր հայոց միջից վերանայ. և հէնց դիտմամբ մենք եկանք քեզ հարցրեցինք, դու էլ ասեցիր ես փալան եմ կարում և փալանդուղ եմ. էդ փալանդուղ բառը հայոց բառ չէ. դա թուրքերէն բառ է. հայերէն կլինի, ինչպէս ես դիտեմ, էշի դերձակ:

ԱՅՐԶԱՄ. — Աղբէր դուզն եմ ասում. կլեմ վացուն տարեկան, էս ա որ լսում եմ որ փալանդուղին ասեն «էշի դերձակ» ախր մի ըտենց բան ձվ էր լսել:

ՍՈՒՐԷՆ. — Գիտենք վարպետ. մինչև այժմ քո ասածըն էին դործ ածում. բայց սրանից յետոյ պիտի վերացուի:

ԱՅՐԶԱՄ. — Ախր ո՞նց. հէնց մէկը ինձ ասի թէ դու ինչ ես. է ես. ասեմ էշի դերձակ եմ:

ՍՈՒՐԷՆ. — Այո ինչ աժօթ բան է:

ԱՅՐԶԱՄ. — Ձէ աղբէր. դա ըլելու բան չէ. ըտենց որ ասեմ. վրէս կծիծաղեն:

ՍՈՒՐԷՆ ԵՒ ԱՅՐԶԱՄ. (Ծիտտին) Ընդհակառակը:

ՍՈՒՐԷՆ. — Ընդհակառակը. կասեն որ հայոց ազգը հետզհետէ զարգանում է, առաջ է գնում, յուսաւորում է:

ԱՅՐԶԱՄ. — Աղբէր վախենում եմ ծիծաղեն. թէ չէ կասեմ:

ԱՐՏԱԿ. — Ձէ, ընդհակառակը չեն ծիծաղիլ:

ԱՅՐԶԱՄ. — Դէ հմի փորձեմ, ասեսեմ ձեր ասածը:

ԱՐՏԱԿ. — Լսիր վարպետ. հայերը այդպիսի բառեր շատ են դործ անում դա պէտքէ հետզհետէ վերացուի եթէ դու այդպէս ասես, էգուց քո որդին էլ այդպէս կասի, յետոյ էլ թոռդ:

ԱՅՐԶԱՄ. — Բայց բոլոր փալանդուղները ըտենց կասեն. թէ մէնակ ես:

ՍՈՒՐԷՆ. — Բոլորը կասեն, բոլորը:

ԱՅՐԶԱՄ. — Դէ որ բոլորն էլ ասեն, ես էլ կասեմ ըտեղ հօ մի բան չկայ. ընենց պտի ասեմ ընենց կասեմ էլի:

ԱՐՏԱԿ. — Ձէ էդ մի կողմից միամիտ մնա բոլորը կասեն. բայց սրանից յետոյ քեզ փալանդուղ չասես այլ էշի դերձակ:

ԱՅՐԶԱՄ. — Շատ լաւ:

ԱՐՏԱԿ. — Ուրեմն կասեմ:

ԱՅՐԶԱՄ.— Հա:

ՍՈՐԷՆ.— Շատ լաւ. դէ ներողութիւն վարպետ, քեզ ներողութիւն տուեցինք:

ԱՅՐԶԱՄ.— Բան չկայ. ես ու դուք սաղ ըլենք.

ՍՈՐԷՆ. եւ ԱՐՏ. (Գնում են փողոց ձախ կողմից):

Տ Ե Ս Ի Լ 2.

Ա Յ Ր Յ Ա Մ:

ԱՅՐԶԱՄ. (Քիչ պաուզա) Ը ձեր հէրն անիծած մարդ են էլի. եկել են ինձ բան են սովորեցնում: (Ժողովրդին նայելով) Ախր դուք ասէք, էսքան վախտ ո՞վ էր լսել, որ փալանդուղին ասեն. «էջի դերձակ». (ծիծաղելով) հը: էջի դերձակ. էկել են ինձ քեալագ տալու. ձեր անխելք հէրն անիծած. դրուստ որ. շատ կարգացողների գլխին խելք չկայ, թէ չէ, ախր փալանդուղին ասեն էջի դերձակ. (քիչ պաուզա) Բայց թող փորձեմ ասել, տեսնեմ վերջը ի՞նչ կլի. հօ ինձանից բան չի պակսիլ: (պաուզա սկսում է կարել)

Տ Ե Ս Ի Լ 3.

ՆՈՅՆ եւ ՄԻՔԱՅԷԼ:

ՄԻՔԱՅԷԼ. (Գալիս է փողոցի աջ կողմից, և կանգնում է Արհամի առջ) Բարե ուստա:

ԱՅՐԶԱՄ.— Ասածու հազար բարին:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Ուստա ջան ինձ մի լաւ փալան է հարկաւոր:

ԱՅՐԶԱՄ.— Փալանը կտամ, համա ես էլ փալանդուղ չեմ:

ՄԻՔԱՅԷԼ. (Ձարմացած) — Բա որ փալանդուղ չեմ, էլ խի՞ ես փալան կարում:

ԱՅՐԶԱՄ.— Փալան կարում եմ, համա փալանդուղ չեմ:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Ախր փալան ես կարում, էլ ո՞նց փալանդուղ չես:

ԱՅՐԶԱՄ.— Ի՞նչ անենք:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Լաւ, փալանդուղ չես, բա ի՞նչ ես:

ԱՅՐԶԱՄ.— Էջի դերձակ:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Էջի դերձակ. (ծիծաղելով) հա, հա, հա, հա. ախր դու դերձակ չես, փալանդուղ ես:

ԱՅՐԶԱՄ.— Չէ, ես փալանդուղ չեմ, էջի դերձակ եմ:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Լաւ, էդ ո՞րտեղից ես իմացել:

ԱՅՐԶԱՄ.— Ոնց թէ որտեղից ես իմացել, էնա ես էջի դերձակ եմ էլի:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Ուրեմն դերձակ ես, էլ փալանդուղ չես:

ԱՅՐԶԱՄ.— Հա, էլ փալանդուղ չեմ:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Դէ որ ըտենց ա, ինձ փալանդուղ է հարկաւոր: (Սկսում է գնալ)

ԱՅՐԶԱՄ.— Կաց փալան ես ուզում, արի տամ էլի:

ՄԻՔԱՅԷԼ. (Վերադառնալով) Ախր ասում ես փա-

լանդուզ չեմ էշի դերձակ եմ դէ որ դերձակ ես,
էլ ինձ հարկաւոր չես. ես հօ իմ էշի հմար բլուզ,
չուխայ, եա արխալուզ հօ չեմ ուզում:

ԱՅՐԶԱՄ.— Փալան ես ուզում:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Հա:

ԱՅՐԶԱՄ.— Դէ արի տամ էլի:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Ախր ասում ես փալանդուզ եմ:

ԱՅՐԶԱՄ.— Դէ որ առնում ես, արի առ, արի,
փալանդուզ եմ:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Բա խի՞ էիր ասում, որ էլ փա-
լանդուզ չեմ, էշի դերձակ եմ.

ԱՅՐԶԱՄ.— Հեչ, հէնց ընէնց:

ՄԻՔԱՅԷԼ. (կատաղած) Ոն՞ց թէ. ինց ծեռ ես
առել, թէ՞ քու էրեխէնեմ. (Ոտքով Արհամին խփում է):

ԱՅՐԶԱՄ.— (Կանգնելով) Եաւաշ, խի՞ ես տալիս որ:

ՄԻՔԱՅԷԼ. (Սկսում է արագ խփել):

ԱՅՐԶԱՄ. (Գոռալով) Հաւա՛ր, հաւա՛ր. (խփոյն գալիս
են Օհանը, Սիմօնը, կարապետը, խաչատուրը և վարդանը):

Պ Ը Տ Կ Ե Ր 1-ԻՆ

(Երկար ժամանակ սկսում են իրար խփել, և տեղի է ունե-
նում մեծ իրարանցում):

ՎԱՐԴԱՆ. (Գոռալով) Գրադաւօ, գրադաւօ:

Տ Ե Ս Ի Լ 5.

ՆՈՅՆՔ ԵՒ ԳՐԻԳՈՐ.

ԳՐԻԳՈՐ. (Վազելով գալիս է փողոցի աջ կողմից և

հրերելով ընկնում է մարդկանց մէջ): Էդ ի՞նչ ա, էդ ի՞նչ ա:

ԱՅՐԶԱՄ. (Միքայէլին ցոյց տալով) Ըսա, ըսա ա-

ինձ ծեծում. բռնի, տար պօլիցէն:

ԳՐԻԳՈՐ. Սկսում է միքայէլին խփել) Արի էթանք:

ՄԻՔԱՅԷԼ.— Տօ այ աղբէր խի է՛:

ԳՐԻԳՈՐ. (Սկսում է կրկին խփել) Արի. քեզ ասում
եմ:

ՎԱՐԴԱՆ.— Շեփի, դրա հէրն անիծած շեփի:

ՄԻՔԱՅԷԼ. (Գրեգորին) Աղբէր ախր խի՞ կամ է՛.

մի իմացի, թէ ի՞նչ եմ արել, ի՞նչ մեղք ունեմ,
յետոյ...

ԳՐԻԳՈՐ.— Ո՞վ էր քո հեա կռիւ անողը:

ՄԻՔԱՅԷԼ. (Արհամին ցոյց տալով) Ըսա ա կռիւ

արել:

ԳՐԻԳՈՐ. (Արհամի ձեռից բռնելով) Արի՛ դու էլ

էթանք:

ԱՅՐԶԱՄ. Աղբէր ախր ես խի կամ է՛:

ԳՐԻԳՈՐ. (Բարձր) Արի, ես քեզ ասում եմ:

ՕՀԱՆ ԵՒ ՍԻՄՕՆ. (Գրեգորին) Ըսա չէ կռիւ անողը:

ՍԻՄՕՆ. (Միքայէլին ցոյց տալով) Ըսա ա էկել:

մարդու դուքանը մտել, և ծեծել:

ԳՐԻԳՈՐ.— Ինչ որ էլ ըլի թող գայ:

ԽԱՉԱՏՈՐ. (Գրեգորին) Չէ, չէ, դա չէ կռիւ

անողը դրան թող, նրան տար:

ԳՐԻԳՈՐ. (Արհամին թողնելով, և միքայէլին քաշելով)

Արի:

ՄԻՔԱՅԷԼ. — Աղբէր խի՞ կամ է:

ԳՐԻԳՈՐ. (Սկսում է սաստիկ խփել):

ՄԻՔԱՅԷԼ. Աղբէր ախր խի՞ ես ծեծում է:

ՎԱՐԴԱՆ. — Տուր, դրա հէրն անիծած. (ուռքով)

Միքայէլին խփում է):

ՄԻՔԱՅԷԼ. (հետ է նայում և վարդանին խփում): Դո՞ւ
խի ես ծեծում հ՞ը. դո՞ւ ընչացու ես:

ՎԱՐԴԱՆ. Ե՛ի ՄԻՔԱՅԷԼ (Իրար խփում են)

ԳՐԻԳՈՐ. (Միքայէլից ամուր քաշում է, և խփում): Քեզ
ասում եմ, արի էթանք պոլիցէն:

ՄԻՔԱՅԷԼ. — Աղբէր ախր խի է:

ԽԱՉԱՏՈՒՐ. (Միքայէլին) Խի ու գահուրումար,
դէ որ ասում ա, գնա էլի:

ԳՐԻԳՈՐ. (Խփելով տանում է) Արի՛ քեզ ասում եմ,
թէ չէ կստակացնեմ ծեծելով:

ՄԻՔԱՅԷԼ. Աղբէր ախր խի է. (Գնում են)

Յ Ե Ս Ի Լ 6.

ՆՈՅՆՔ ԱՌԱՆՑ ԳՐԻԳՈՐԻ Ե՛ի ՄԻՔԱՅԷԼԻ.

ԿԱՐԱՊԵՏ. (Աբրահամին) էդ ի՞նչ նաղլ էր է:

ԱՐԲՆԱՄ. — Ը՛, Ը՛:

ԿԱՐԱՊԵՏ. — Հլա դրուստ էդ ի՞նչ նաղլ էր:

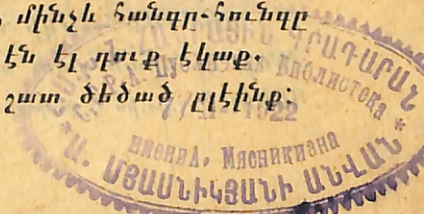
ԱՐԲՆԱՄ. — Տօ ջանմ, էրկու տղայ էկան, ոչ
բարով գային. է. եկան. հարցրին էդ ի՞նչ ես
անում. ասեցի փալան եմ կարում. է. շատ խօսե-
ցին, վերջը ասեցին, դու ի՞նչ ես. ես էլ ասեցի
փալանդուզ եմ. էհ հմի դրանք ինձ ասեցին, թէ

դու էլ փալանդուզ չես՝ էշի դերձակ ես. (ընդհանուր
ծիծաղ)

ՎԱՐԴԱՆ. (ծիծաղելով) Հա՛, հա՛, հա՛, հա՛, էշի
դերձակ:

ԱՐԲՆԱՄ. — Է՛ յետոյ աղբօրտանցս ասեմ ասե-
ցի այ տղերք հօ ինձ ծեռ չէք առել. ախր ո՞վ ա
լսել, որ փալանդուզին ասեն էշի՞ դերձակ. ախր
մի ըտեհեց բան ո՞վ ա լսել. սօ ձեր տունը քանդուի,
վերջը, ձեր գլուխը ինչ ցաւացնեմ, ինձ շատ
ասեցին որ եթէ մի մարդ գայ, քեզ ասի, թէ
դու ինչ ես, էլ չասես թէ ես փալանդուզ եմ՝
կասես էշի դերձակ եմ. ես էլ ասեցի կասեմ. մէկ
էլ մտքումս ասեցի. հալբաթ մի բան են զիտում,
որ ասում են, էլի ինչքան չըլի կարդացող են.
գնացին թէ չէ, էդ կրակը էկաւ. ասեց ուստայ
մի փալան եմ ուզում. ես էլ հանաք դէյին ասեցի,
փալան կտամ, համա փալանդուզ չեմ ասեց. բա
ի՞նչ ես, ասեցի էշի դերձակ եմ. յետոյ մի քիչ
տեղ գնաց, ասեց, ես փալանդուզին եմ ուզում,
դերձակին չեմ ուզում. ասեցի դէ արի տամ. եկաւ
մի քիչ միաց, ասեց, բա ընչի՞ էլի ասում թէ
ես փալանդուզ չեմ, դերձակ եմ. ես էլ ասեցի.
հէ՛ հանաք արեցի. էդ որ ասեցի, մի հատ ինձ
հասցրեց. ես էլ վեր կացայ, մինչև հանգը-հունգը
որ մի էրկու էլ ես տամ, էն էլ դուք էկաք.

ՎԱՐԴԱՆ. — Ա՛խ, պտի շատ ծեծած ըլիինք:

ԿԱՐԱՊԵՏ. — Ը. Էնքան տուեցինք, որ էլ վրին հալ մնաց:

ՎԱՐԴԱՆ. — Պտի շատ. ծեծած ըլէինք. չէ:

ԿԱՐԱՊԵՏ. — Հէնց շատ էլ ծեծեցինք սկի մի խօսա:

ԽԱՉԱՍՈՐ. — Համա գրադաւօն էլ շատ ծեծեց հա:

ԿԱՐԱՊԵՏ. — Տօ սատկացրեց էլի:

ՎԱՐԴԱՆ. Տօ բա Էս ոնց էի տալիս էլ ձեռով, էլ քացով:

ՕՀԱՆ. (Աբրահամի մեջքին կամաց խփելով) Մի վախենա. քանի մենք սաղ ենք, ըստեղ կանք, քեզ մարդ ծեռ չի կարալ տայ. քէֆդ քօք պահի (դառնալով Սիմօնին) Սիմօն, արի գնանք.

ՍԻՄՕՆ. — Կալիս եմ. (դառնալով Կարապետին) Կարապետ, արի գնանք:

ԿԱՐԱՊԵՏ. — Կնացէք, հլա ես չեմ կալիս:

ՕՀԱՆ ԵՒ ՍԻՄՕՆ. (գնում են)

Տ Ե Ս Ի Լ 7.

ՆՈՅՆՔ ԱՌԱՆՅ ՕՀԱՆԻ ԵՒ ՍԻՄՕՆԻ ԵՒ ՅԵՏՈՅ ՅԱԿՈՎԲ.

ԿԱՐԱՊԵՏ. — Ասում ես ըտենց չէ՞ աբրահամ բիձա. քեզ էլ մի էրկու տուին:

ԱԲՐՀԱՄ. — Է:

ՎԱՐԴԱՆ. — Սկի մի ասի. Աբրահամ բիձա, որ մենք էլ նրան շատ տուինք:

ՅԱԿՈՎԲ. (դալիս է փողոցի աջ կողմից) էդ է՞նչ է, որ էդ-

պէս հաւաքուել էք:

ԿԱՐԱՊԵՏ. — Հէջ. Բնչ պտի:

ՅԱԿՈՎԲ. — Իսկապէս Բնչ է պատահել:

ԽԱՉԱՍՈՐ. (Յակովբին) Աբրահամ բիձին էին մի էրկու տուել:

ՅԱԿՈՎԲ. — Ինչո՞ւ:

ԽԱՉԱՍՈՐ. — Մի էրկու տղայ, եկել էին զրան ձեռ էին առել, թէ դու էլ փալանդուզ չես, էշի դերձակ ես. յետոյ մէկն եկել, փալան է ուզել Աբրահամ բիձէն ասելա էշի դերձակ եմ, զրա համար մի էրկու անգամ տուել ա:

ԿԱՐԱՊԵՏ. (Յակովբին) Էն էրկու տղերքն էին ծեռ առել, թէ դու էշի դերձակ ես:

ՅԱԿՈՎԲ. — Ընդհակառակը ձեռ չեն առել, լաւ են ասել, մարդիկ խելօք են եղել. ուզեցել են, որ օտարազգերի բաւերը մեր. հայոց միջից վերանայ. և երանի էն ժամանակը, երբ իսպառ կվերանայ ո՞վ է ասում. թէ ձեռ են առել. շատ խելօք են ասել. և եթէ այդպիսի կրթուած, ուսում առած պատանիները իրենց ազգի մասին չմտածեն, ազգը միշտ խաւարի մէջ կմնայ. ընդհակառակը ես շատ ուրախ եմ, որ մեր հայ պատանիները սթափուել են, և դառել են իդէալիստ. այո, ես շատ ուրախ եմ. (գնում է փողոցի ձախ կողմից)

Տ Ե Ս Ի Լ 8.

ՆՈՅՆՔ ԱՌԱՆՅ ՅԱԿՈՎԲԻ.

ԿԱՐԱՊԵՏ. (Յակովբի հասցէին) դա էլ ընդրանցից
ա. նրա համար ա. ասում, որ լաւ
են արել.

ԱՐՐՅԱՄ.— Էդ ուսումնադէտների հէրն անի-
ծած. հ'ը. թէ ըտրանց զլիւին մի կապէկի խելք կայ:
ՎԱՐԴԱՆ.— Տօ բրադի փշում են էլի:

ԽԱՉԱՏՈՒՐ.— Աբրհամ բիծա ասում ես էրկու.
տղայ եկան, ասեցին որ էլ փալանդուզ չես, էշի
դերձակ ես հա:

ԱՐՐՅԱՄ.— Տօ բա. (Ընդհանուր ծիծաղ. բացի
Աբրհամից)

ՎԱՐԴԱՆ.— Աբրհամ բիծայ քեզ ծեռ են առել:
ԱՐՐՅԱՄ.— Տօ Բա որ ծեռ առնել չլի, կգան կա-
սեն թէ դու էլ փալանդուզ չես, էշի դերձակ ես.
ախր մի ըտենց բան ո՞վ էր լսել, դուք լսած
կա՞ք որ փալանդուզին ասեն, էշի դերձակ:

(Ընդհանուր ծիծաղ)

Վ Ա Ր Ա Յ Ո Ր

ԿԱՐԵՒՈՐ ՎՐԻՊԱԿՆԵՐ

9 Երես տասերորդ տող, էշին դերձակ, -պէտք է
լինի, էշի դերձակ:

11 Երես երրորդ տող, Սուրէ և Աբրհամ, -պէտք է
լինի, Սուրէն և Արամկ:

מספר 701-702

18157

ԳԻՆՆ Է 2Ծ ԿՈՊԵԿ

ցանկացողները կարող են գիմել՝ Эривань
Астафьевская ул. № 82. Церунъ Вирабянъ.

2013

